

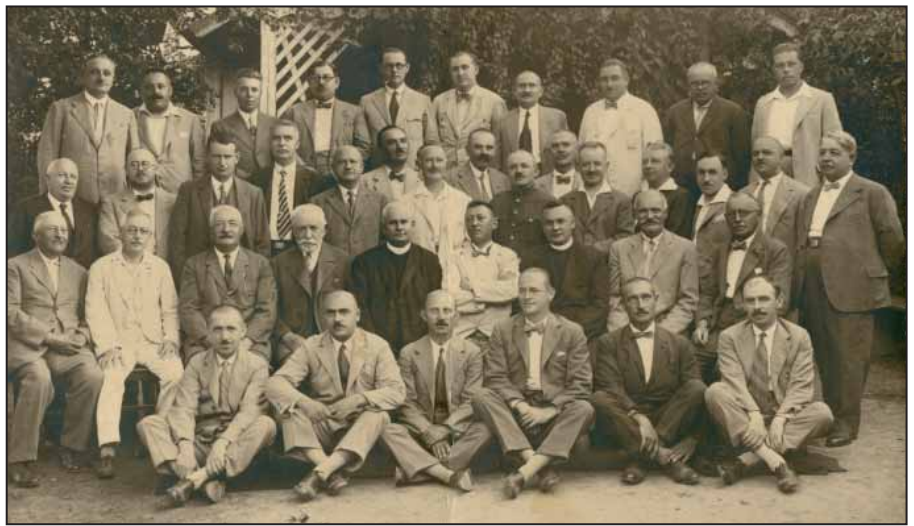
Ki ismeri?

Két képet mutatunk be, az egyiket az 1917-ben alakult Baráti Kör tagjai láthatók, a másik fotón pedig, melyeken hölgyek is láthatók, néhány szarvasi kertészt vélünk felismerni.

Mind két felvétel feltehetően az 1930-as években készült.

Kérjük a tisztelt olvasókat, ha felismerik a fotókon lévő személyeket, ismerik a felvételek helyét, idejét, vagy azt, hogy milyen alkalommal készültek, közöljék dr. Molitorisz Pállal (Tel.: 70/338-96-90 vagy a molitorisz.pal@szarvasnet.hu e-mail címen).

Minden adat segítségünkre szolgál. Szíves fáradozásait köszönjük.

Üdvözölni tudni kell...

Szarvasi nagyanyám igen tiszteletreméltó, amolyan nagyszászony típusú nő volt, de emellett pedagógus is, a pedagógusok pedagógusa és ez nem is volt csoda, mert körül volt véve az effajta érzületű és ilyenfajta végzettségű családtagokkal. Nagyapám tanár volt, két lánya tanítónő, így a pedagógusi életlátás áthatotta a falakat, a családi életüket meghatározta, szinte észre sem vették, hogy mennyire. Tisztelettudóan, gondolatokat ébresztően éltek egymás mellett, véleményüket kimondva, egymást is okítva. Ezeket a beszélgetéseket, egymás intését, amiben óvás is volt, bő tapasztalattal fűszerezve, körülölelte egy átfogó érzés, ami úgy hiszem jó pedagógusokra jellemző kell, hogy legyen, és ez a türelem.

Engem sokat oktatott Nagymama, szinte mindent meglehetősen komolyan és koromat néha meghazudtolóan magas szinten, bő magyarázattal együtt. Így alaposan megtanultam a különböző viselkedési és egyéb normákat, ha kikerülve a családi otthon falaiból a városba mentem. Érdekes módon – ma már megértem, hogy miért – Nagyanyám igen nagy hangsúlyt fektetett a köszönésekre. Kinek és hogyan köszönjek. Mivel kicsi voltam, természetesen mindenkinek előre kellett köszönjek, akár néni, akár bácsi volt az illető.

Vasárnap, a templomi közösségben „Erős várunk”-kal köszöntünk, mivel családjunk anyai, apai felmenő ága szintiszta evangélikus volt. Ha tót származású bácsival vagy néniel találkoztam meg is dicsértek, mivel az ő nyelvükön is tudtam köszönni, ahogyan azt régen Felvidéken és most Szlovákiában teszik.

Mindig azt hallottam: nem csak a stílus, hanem a köszönés módja is jellemzi az embert. Ez ösztönös is lehet, de inkább tudatos. Kinek mi jár.

A sok megszokottá, szinte sablonossá vált köszönések során, melynek színes kavalkádjával életem során találkoztam, hadd magadójék ki egy olyan üdvözlés, melyet még élek, nem felejték. Ez az üdvözlés nem Szarvason, de nem is Magyarországon esett meg velem és mégis magyarul hangzott, de nem magyar ember szájából. Ez az emlék szinte megkérdőjelezi azt a mondást is, hogy idegen nyelvet anyanyelvi szinten szinte lehetetlen megtanulni. Néha talán még ez is sikerül, ha a nyelv lelkiületét is érzem...

Finnországban jártunk, férjem barátját látogattuk meg, aki állítólag jól beszél magyarul, természetesen a nyugati nyelveket is beszéli valamennyire. Korát tekintve már idősebb, fiatalos külsővel. Tudtam, hogy vár

minket az egyik finn nagyváros pályaudvarán. Férjem kissé titokzatosan készítette fel a találkozásra. Nem is értettem, hogy miért volt ennyire titokzatos. Mintha valamit elhallgatott volna. Csak később világosodott meg minden. – Milyen nyelven beszéljek vele – kérdeztem – németül vagy angolú? – Majd meglátod – mondta – ahogy ő üdvözlő.

A vonatról leszálltunk. Nem messze tőlünk zömök, szinte magyaros testalkatú, szemüveges férfi állt, kalapban, kabátban. Sietve közeledett, majd kellő távolságban megállt, inkább csak előttem, összecsapta a bokáját – ez nem igazán finn szokás, inkább magyaros – kalapját lekapta, meghajolt és hangosan, magyarul hangszüllyal és tökéletes kiejtéssel így üdvözölt: „Kezeit csókolom nagyságos asszonyom!” Elképedtem. Erre végképp nem számítottam. Kiderült, hogy régebben egy évet töltött Magyarországon és nyelvünket nemcsak úgy kutyafuttában tanulta meg. A „Who is who”-ban azt írják róla, hogy szenvedélye a magyar nyelv. Nyelvünk legkülönlegesebb kifejezéseit, szavait is ismerte. El kell mondanom, mert nem lenne írásom teljes, hogy több hetes kintlétünk után búcsúzáskor a következőket mondta, amin talán már nem is lepődünk meg annyira: „Eljövök majd egyszer hozzátok, a Göncöl-szekéren, mint egy garabonciás diák.” Búcsúzáskor használt üdvözlő szavai még eredetibbek voltak, mint amit a pályaudvaron hallottunk.

Schné Bolla Magdolna

SZARVAS ÉS VIDÉKE Önkormányzati Hetilap ENGEDÉLYSZÁM: HU ISSN 0238-1435 Megjelenik minden csütörtökön.

Felelős szerkesztő: TATAI LÁSZLÓ. Munkatársak: KESERŰ ZSUZSA, dr. KUTAS FERENC. Kéziratokat nem örzünk meg és nem küldünk vissza.

SZERKESZTŐSÉG: VÁROSHÁZA 5540. SZARVAS, SZABADSÁG U. 25-27. SZERKESZTŐSÉGI FOGADÓÓRÁK: Kedd 9-12 óráig, péntek 9-12 óráig. Telefon: 70/421-7245

E-mail: szvid@szarvas.hu Kiadja: SZARVAS VÁROS ÖNKORMÁNYZATA FELELŐS KIADÓ: DR. MELIS JÁNOS

Előfizethető SZARVAS BELTERÜLETÉN FÉLVÉRE 2990 FT-ÉRT, EGY ÉVRE 9980 FT-ÉRT, MÁS HELYEKEN POSTAKÖLTSÉG TÉRÍTÉSSEL KIEGÉSZÍTVE.

9770238143503

10034